

De första lyssnarna

Om du försöker göra dig en bild av lägereldarna där skapelseberättelsens berättades i dess begynnelse, på vilket sätt tror du att dessa människor lyssnade?

Jag tror att en sådan miljö försätter oss i en väldigt intressant sinnesstämning jämfört med hur vi läser dagstidningar under frukosten eller pocketböcker på tåget. Vi skulle lyssna på ett annorlunda sätt än hur studenter, både i profana och teologiska ämnen, granskar texter, liksom vi skulle lyssna på ett annorlunda sätt än hur man förhåller sig till "andlig" undervisning i fundamentalistiska sammanhang.

Jag tror att vi runt lägerelden skulle lyssna till detta som en saga - en sann, men allegorisk sådan - där en väldigt sympatisk Skapare skulle forma en grund för vår livsåskådning och livshållning.

Berättelsen fördes vidare från generation till generation. Ända från barnsben skulle vi storögt lyssna till hur Skaparen formade världen steg för steg med det återkommande omkvädet där Skaparen själv utbrister: "Oh så bra det blev! Det här var gott!" Ögonen skulle glittra på den åldrige berättaren vid varje sådant omkväde och vi skulle tänka; Vilken skaparglädje! Gud måste verkligen älska att skapa! Vi skulle lyfta våra ögon mot stjärnorna och skälva inför tanken på hur stor och mäktig denne Skapare måste vara som gjort allt detta - och dra efter andan varje gång berättelsen kom till den passage som proklamerade att vi människor var skapade till denne väldige Skapares avbild och att vi fått uppdraget att härska över och förvalta denna värld. Vi skulle också tidigt i berättelsen få lära oss att både män och kvinnor var skapade till Guds avbild.

Efter att berättaren återkommit till omkvädet "Oh så bra det blev! Det här var gott!" fem gånger skulle det eskalera i den sjätte dagen då Gud fullbordade skapelsen, genom att bland annat skapa människan, och när han såg på allt han hade skapat jublade han: "Så fantastiskt bra det blev! Det här var mycket gott!".

Vi skulle få en djup meningsfull referens till glädjen i att skapa saker och i att arbeta över huvud taget. Vi skulle känna igen glädjen vi kände när vi betraktade ett spjut vi just tillverkat och dekorerat med glädjen som Skaparen uttryckte när han såg på det han skapat. Arbetet skulle inte bara bli en plikt utan vi skulle känna att det var en naturlig del av meningen med tillvaron och en självklar källa till livsglädje.

Vi skulle också känna igen oss i skapelseberättelsen när vi drabbades av glädje genom skönhetsupplevelser i hänförande solnedgångar, bedårande höstfärger eller liknande. Det var ju när Skaparen såg på skapelsen som han utbrast i sina glädjeuttryck. Vi kanske till och med skulle reflektera över att något var fel i hur vi levde våra liv om vi inte längre hade ro att drabbas av dessa skönhetsupplevelser.

Vi skulle höra om Skaparens exempel att vila den sjunde dagen och känna igen att vi mådde väldigt bra av att ha en sund balans mellan arbete och vila.

Sedan skulle det snart hugga till lite i magen. Efter att gång på gång ha repeterat omkvädet "det här var gott" eller "mycket gott" så skulle berättaren plötsligt basunera "det här var inte gott". Det hela skulle anknyta till skillnaden mellan människan och Gud. Människan var ju skapad efter Guds avbild. En skillnad som redan framkommit i berättelsen var att när Gud talade om sig själv så uttryckte han sig i formen "oss". Människan hade likheter med Gud på ett sådant sätt att man kunde formulera det som att hon var skapad efter Guds avbild, men hon kunde inte relatera till sig själv som "oss". När Skaparen såg människans förmåga att uppleva ensamhet kved han "inte gott" i stor kontrast till universums skönhet i övrigt.

Skaparens lösningen på detta var att vi skulle kunna relatera till andra människor på ett liknande sätt som Skaparen kunde göra inom sitt eget "oss" (en förmåga och egenskap som gör att vi skiljer oss på ett väldigt djupt sätt från alla andra jordiska varelser). Vi skulle genom den återkommande berättelsen präglas djupare och djupare av livsvärderingen att sätta våra relationer, i synnerhet dem inom den närmsta familjen, väldigt, väldigt högt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mattias Josephson med Poeter.se id #16874 innehar upphovsrätten